

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și trei

Bărbații batjocoritori

Jeff Pippenger

2023-12-18

Sora White a indicat că, atunci când marile clădiri ale orașului New York vor fi dărâmate, vor fi împlinite versetele unu până la trei din Apocalipsa, capitolul optsprezece.

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu tărie, cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor, și temniță a oricărui duh necurat, și cușcă a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărații pământului au săvârșit desfrânare cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit prin belșugul desfătărilor ei. Apocalipsa 18:1-3.

Până la 11 septembrie 2001, „împărații” pământului curviseră deja cu Biserica Romei. După cel de-Al Doilea Război Mondial, președintele Harry S. Truman, pentru prima dată, în 1951, a numit un ambasador la Vatican. Încercarea lui de a stabili o relație politică cu papalitatea a fost respinsă categoric de Congresul Statelor Unite, dar nu și atunci când, la decenii distanță, președintele Ronald Reagan, în 1984, a numit un ambasador la Vatican. Până în 2001, toate națiunile au curvit cu Vaticanul prin stabilirea unei relații diplomatice cu desfrânata din Tir.

Până la 11 septembrie 2001, toate „națiunile” băuseră vinul mâniei desfrânării ei. Vinul Babilonului reprezintă toate felurile neadevăruri prezentate de papalitate, dar soiul anume de vin identificat în aceste versete este vinul mâniei desfrânării ei. Mânia papalității constă în persecuția celor cu care ea nu este de acord. Ea își înfăptuiește persecuția prin întrebuițarea puterii statului, pentru a-i îndeplini lucrarea murdară. Vinul mâniei ei este sticla ei specială de eroare care reprezintă acțiunea de a întrebuița statul împotriva celor pe care ea îi socotește eretici.

În perioada cuprinsă între 11 august 1840 și 22 octombrie 1844, adventismul millerit, care fusese chemat afară din Evul Întunecat și se despărțise de bisericile protestante, devenite atunci fiicele Romei, a devenit adevăratul corn protestant de pe fiara din pământ, de curând apărută. Petru identifică caracteristicile aceluiași popor de curând ales de Dumnezeu ca națiune.

Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit; ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată: voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi, care nu primiserăți îndurare, dar acum ați primit îndurare. 1 Petru 2:9, 10.

Până la 11 septembrie 2001, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea recursese deja, și în mod frecvent, la structura politică a guvernului Statelor Unite ale Americii pentru a-i ataca pe cei pe care îi socotea eretici. Cu mult înainte de 2001, adventiștii băuseră deja din vinul special al Babilonului, care reprezintă recursul la puterea statului pentru a-i ataca pe cei pe care îi socoteau eretici.

Efraim este un simbol al răzvrătirii lui Ieroboam și al împărăției de nord a lui Israel, iar Isaia începe capitolul douăzeci și opt numind Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea „bețivii lui Efraim”.

Vai de cununa trufiei bețivilor lui Efraim, a căror frumusețe slăvită este o floare veștejită, care se află pe creștetul văilor grase ale celor biruiți de vin! Iată, Domnul are pe unul tare și puternic, care, ca o vijelie de grindină și o furtună nimicitoare, ca o revărsare de ape puternice năvălitoare, va arunca la pământ cu mâna. Cununa trufiei bețivilor lui Efraim va fi călcată în picioare; și frumusețea slăvită, care este pe creștetul văii grase, va fi o floare veștejită, și ca un rod timpuriu înainte de vară; care, de cum îl vede cel ce se uită la el, pe când încă îl are în mână, îl înghite. În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună de slavă și o diademă de frumusețe pentru rămășița poporului Său, și un duh al judecării pentru cel ce șade la judecată, și tărie pentru cei ce întorc lupta la poartă. Dar și ei au rătăcit prin vin și, prin băutura tare, s-au abătut din cale; preotul și prorocul s-au rătăcit din pricina băuturii tari, au fost înghițiți de vin, s-au abătut din pricina băuturii tari; rătăcesc în vedenie, se poticesc în judecată. Căci toate mesele sunt pline de vărsături și de necurăție, încât nu mai este loc curat. Isaia 28:1-8.

Al treilea Vai a sosit la 11 septembrie 2001 și a venit peste "coroană", reprezentând conducerea "bețivilor lui Efraim". Nu a atacat sediul bisericii din Maryland cu un avion plin de combustibil, ci a marcat incapacitatea lor de a recunoaște că venirea Islamului din cel de-al treilea Vai a fost începutul soliei ploii târzii a celui de-al treilea înger. Începutul chiar al soliei și lucrării pe care ei mărturisesc că au fost ridicați să o proclame. Ei sunt identificați nu doar ca "coroana", care reprezintă conducerea, ci ca "coroana de mândrie", identificând astfel una dintre cele două clase de închinători care a fost și este produsă în dezbateră din capitolul doi al lui Habacuc. La 11 septembrie 2001, străjerii lui Habacuc și-au ocupat posturile în bătălia de la poartă.

Porțile Ierusalimului erau locul în care se desfășura interacțiunea poporului din Ierusalim. Bătălia de la porți reprezintă „dezbateră” din capitolul anterior din Isaia, care a început în ziua vântului de la răsărit (ziua Islamului). Cele două clase de închinători la care se referă Habacuc în pasaj sunt reprezentate de două cununi. Bețivii lui Efraim, care, deja la acel moment, folosiseră puterea statului pentru a-și câștiga disputele împotriva celor pe care îi socotiseră eretici, sunt puși în contrast cu cununa Domnului oștirilor. Când Hristos este reprezentat ca Domnul oștirilor, aceasta simbolizează lucrarea Sa ca conducător al oștirii Sale. Bătălia la poartă este războiul reprezentat de dezbateră asupra teologiei adevărate și celei false.

Nu doar conducerea Conferinței Generale este reprezentată drept bețivii lui Efraim, ci și preoții (slujirea pastorală) și profeții (teologii și educatorii) s-au rătăcit de la cale din pricina băuturilor tari. După cum spune Isaia în versetele de început ale profeției sale, este vorba de întreaga biserică.

Vedenia lui Isaia, fiul lui Amoz, pe care a văzut-o cu privire la Iuda și Ierusalim, în zilele lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, împărații lui Iuda. Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul a vorbit: Am hrănit și am crescut fii, și ei s-au răzvrătit împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul, iar măgarul ieslea stăpânului său; dar Israel nu cunoaște, poporul Meu nu ia aminte. Vai, neam păcătos, popor împovărat de fărădelege, sămânță de făcători de rele, copii care strică: L-au părăsit pe Domnul, L-au întărâtat la mânie pe Sfântul lui Israel, au dat înapoi. Pentru ce să mai fiți loviți? Vă veți răzvrăti din ce în ce mai mult: tot capul este bolnav și toată

inima este istovită. Isaia 1:1-5.

Națiunea păcătoasă este bolnavă și a depășit vremea în care i s-ar mai putea da vreun remediu care să-i schimbe inima și mintea. Isaia arată că bețivii s-au abătut din cale, iar calea este identificată de Ieremia drept "căile cele vechi". La 11 septembrie 2001 a început să cadă ploaia târzie, iar Ieremia arată că atunci când umblăm pe căile cele vechi, care sunt "calea" din care bețivii au ieșit, găsim odihna ploii târzii.

Așa zice Domnul: Stați pe drumuri și uitați-vă și întrebați de cărările cele vechi: unde este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. Am pus de asemenea peste voi străjeri, zicând: Ascultați sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom asculta. De aceea, auziți, neamuri, și cunoașteți, adunare, ce se află în mijlocul lor. Ascultă, pământule: iată, voi aduce rău asupra poporului acestuia, anume rodul gândurilor lor, pentru că n-au ascultat de cuvintele Mele, nici de Legea Mea, ci au lepădat-o. Ieremia 6:16-19.

Bețivii lui Efraim s-au abătut de la cale la 11 septembrie 2001 și s-au întors „cu totul înapoi”, în 1863, când au inițiat procesul de respingere a „căilor celor vechi”. În „căile cele vechi” se află odihna și învierea ploii târzii, iar acea ploaie a început chiar în clipa în care „Vaiul” a fost rostit asupra lor. Al treilea „Vai” al Islamului nu a fost recunoscut de cununa mândriei lui Efraim, căci respinsese în mod progresiv adevărurile fundamentale care identifică rolul Islamului în profeție. Ieremia arată că, în acel timp, Domnul a ridicat străjeri, care sunt străjerii lui Habacuc, și aceștia au proclamat bețivilor lui Efraim, în bătălia de la porți, că trebuiau să ia aminte la sunetul trâmbiței. Al treilea „Vai” care a sosit la 11 septembrie 2001 a fost a șaptea Trâmbiță.

Isaia arată că „s-au abătut din cale din pricina băuturilor tari; rătăcesc în vedenie, se poticnesc în judecată. Căci toate mesele sunt pline de vărsături și necurăție, încât nu mai este niciun loc curat.” Tabla contrafăcută, introdusă în 1863, care a eliminat „de șapte ori” și a necesitat un material explicativ care să o însoțească, reprezintă contrafacerea celor două table sacre ale lui Habacuc, însă „tablele” contrafăcute de care s-au folosit cei beți sunt pline de vărsături, iar aceștia rătăcesc în vedenie. Străjerilor din Habacuc și Ieremia li s-a spus că, în disputa metodologică, trebuiau să scrie „vedenia” pe „table”, dar tablele contrafăcute ale celor beți prezintă o vedenie eronată.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Bețivii lui Efraim au respins legea lui Dumnezeu, dar contextul „disputei”, al bătăliei de la poartă, este legea profetică a lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată de metodologia stabilită în mișcarea primului și a celui de-al treilea înger. După ce Isaia a stabilit cadrul în primele opt versete ale capitolului douăzeci și opt, el identifică apoi metodologia care constituie ploaia târzie și, în mod specific, îi identifică pe bețivi drept „bărbații batjocoritori, care stăpânesc” „în Ierusalim”.

Cui va da El cunoștință? Și pe cine va face El să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de la lapte și smulși de la piept. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo. Căci prin buze bâlbâitoare și într-o altă limbă va vorbi El poporului acestuia. Căroră le-a zis: Aceasta este odihna prin care îl puteți face pe cel ostenit să se odihnească; și aceasta este învierea: dar ei n-au vrut să asculte. Și pentru ei Cuvântul

Domnului a fost: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo; pentru ca, mergând, să cadă pe spate, să se sfârșească, să fie prinși în cursă și luați. De aceea, ascultați Cuvântul Domnului, voi, bărbați batjocoritori, care cârmuiți acest popor din Ierusalim. Pentru că ați zis: Am făcut un legământ cu moartea și cu Locuința morților am încheiat o învoială; când va trece biciul năvălitor, nu va veni peste noi, căci am făcut din minciuni refugiul nostru și sub neadevăr ne-am ascuns. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion, ca temelie, o piatră, o piatră încercată, o piatră din capul unghiului, de mare preț, o temelie sigură: cel ce crede nu se va grăbi. Voi pune judecata drept sfoară de măsurat și dreptatea drept fir cu plumb; iar grindina va mătura adăpostul minciunilor și apele vor năpădi ascunzătoarea. Și legământul vostru cu moartea va fi desființat, iar învoiala voastră cu Locuința morților nu va dăinui; când va trece biciul năvălitor, atunci veți fi călcați în picioare de el. Isaia 28:9–18.

„Dezbaterea” este aici definită în termenii întrebărilor: „Pe cine să învețe el cunoașterea? și pe cine să-l facă să înțeleagă doctrina?” Acest „pe cine” se adresează potențialilor învățăcei, dar subiectul privește înțelegerea doctrinei, care este cunoaștere. Când cartea lui Daniel este dezpecetluită, are loc o sporire a cunoașterii, ceea ce reprezintă o înțelegere sporită a adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul „doctrină” înseamnă un ansamblu de credințe, principii, învățături sau reguli care alcătuiesc un anumit sistem de gândire sau un corp de cunoștințe. Pentru a înțelege „doctrinile” biblice, este necesară o metodologie biblică pentru a constitui corpul de cunoștințe.

Metodologia este identificată drept „trebuie să fie precept peste precept, precept peste precept; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo.” Metodologia care a identificat 11 septembrie 2001 drept sosirea celui de-al treilea „Vai” se întemeiază pe reunirea liniei profetice a primului „Vai” cu linia profetică a celui de-al doilea „Vai”, ceea ce oferă doi martori ai liniei celui de-al treilea „Vai”. Acea metodologie este testul „dezbaterei” care produce două clase de închinători, căci „Cuvântul Domnului le-a fost precept peste precept, precept peste precept; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo; ca să meargă, să cadă pe spate, să fie sfârșamați, prinși în laț și luați.”

Cele cinci poticniri ale bărbaților batjocoritori care stăpânesc Ierusalimul reprezintă cele cinci fecioare neînțelepte. Metodologia constituie în mod clar o probă, căci bețivii din Efraim au respins căile vechi ale lui Ieremia, au refuzat să asculte avertismentul trâmbiței străjerilor, au produs tabele contrafăcute și au încheiat un legământ cu moartea; chiar în același timp în care aceia care purtau cununa Domnului oștirilor în lupta de la poartă încheiau un legământ al vieții.

La 11 septembrie 2001, ploaia târzie, care este odihna și învierea, a început să cadă, iar pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a început. A început o dezbatere cu privire la metodologia bețivilor lui Efraim și la metodologia reprezentată de mesagerul Ilie. "Mulți" vor cădea împreună cu bețivii, dar puștii care vor fi aleși sunt aceia care așteaptă pe Domnul.

Căci Domnul mi-a vorbit astfel, cu mână tare, și m-a învățat să nu umblu pe calea acestui popor, zicând: Nu spuneți «Uneltire!» la tot ce numește poporul acesta «Uneltire!»; nu vă temeți de frica lor și nu vă îngroziți. Sfințiți pe Însuși Domnul oștirilor; de El să vă fie frica și de El spaima voastră. Și El va fi un sanctuar; dar va fi o piatră de poticnire și o stâncă de

sminteală pentru ambele case ale lui Israel, o cursă și un laț pentru locuitorii Ierusalimului. Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și se vor sfârâma, vor fi prinși în cursă și luați. Leagă mărturia, pecetluiește Legea între ucenicii mei. Și voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și Îl voi căuta. Isaia 8:8-17.

În mod cert, Isaia este în acord cu propriile sale cuvinte, astfel că cei mulți care cad în capitolul douăzeci și opt sunt aceiași care cad în capitolul opt. În capitolul opt aflăm că căderea lor are loc în timpul pecetluirii, care a început la 11 septembrie 2001. Avertizarea din capitolul opt este de a nu umbla pe „calea” acestui popor, căci sunt aceia care au refuzat să umble pe calea vechilor cărări din Ieremia, unde se află solia ploii târzii. Cei care cad în capitolul opt sunt aceia care se încred în confederația ce reprezintă vinul special al Babilonului, care reprezintă o confederație a bisericii cu statul în vederea împotrivirii față de cei socotiți eretici. Ceea ce îi face să se poticnească în capitolul opt este piatra de poticnire, care reprezintă chiar prima respingere a adevărului fundamental, în 1863: cele „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, care au fost respinse de „ziditori” în 1863. Prin acea respingere, ei s-au întors la metodologia protestantă apostată pentru a respinge solia dată de îngeri lui William Miller.

În capitolul douăzeci și opt, respingerea pietrei produce judecata biciului năvălitor, care este simbolul biblic al semnelor fiarei, ce începe la legea duminicală în Statele Unite și apoi se revarsă asupra întregii lumi. La legea duminicală, legământul pe care biserica Adventistă l-a încheiat cu „moartea” și „iadul” va fi măturat. Odată cu măturarea bețivilor legământului cu moartea al lui Efraim, „adăpostul minciunii” lor va fi înlăturat. „Adăpostul minciunii” este reprezentat de apostolul Pavel drept minciuna care aduce amăgirea puternică, iar amăgirea puternică ce este turnată peste bărbații batjocoritori care cârmuiesc Ierusalimul este ca răspuns la ura lor față de adevăr.

Iar venirea aceluia este după lucrarea Satanei, cu toată puterea și semnele și minunile mincinoase, și cu toată amăgirea nelegiuirii în cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și din această pricină Dumnezeu le va trimite o puternică lucrare de răătăcire, ca să creadă minciuna, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. Iar noi suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați iubiți de Domnul, fiindcă Dumnezeu v-a ales de la început spre mântuire, prin sfințirea Duhului și prin credința adevărului; la aceasta v-a chemat El prin Evanghelia noastră, spre dobândirea slavei Domnului nostru Isus Hristos. Așadar, fraților, stați tari și țineți predaniile pe care le-ați primit, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră. 2 Tesaloniceni 2:9-15.

"Adăpostul minciunii", care a produs "rătăcirea puternică", aduce, în cele din urmă, pedeapsa legii duminicale care urmează în curând. Apostolul Pavel identifică clasa celor care nu iubesc adevărul și o clasă care este sfințită prin adevăr, făcând astfel trimitere la cele două clase din dezbaterile din capitolul al doilea al cărții Habacuc. În capitolul douăzeci și nouă, Isaia începe prin dublarea cuvântului Ariel, care este un alt nume pentru Ierusalim.

Vai de Ariel, de Ariel, cetatea în care a locuit David! Adăugați an la an; să se junghie jertfe.
Isaia 29:1.

Dublarea simbolică a «Ariel» (cetatea Ierusalimului) este din nou condamnată printr-un «vai». Junghierea jertfelor «din an în an» reprezintă răzvrătirea progresivă care a început în 1863. Versetele următoare conturează judecata care va avea loc asupra Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în perioada crizei legii duminicale. În versetul al nouălea este identificată o «minune», care accentuează dezbateră privind metodologia și, totodată, identifică starea de răzvrătire a Adventismului ca element al soliei Strigării de la Miezul Noptii, solie asociată, de asemenea, cu al doilea înger, așa cum este reprezentată prin dublarea lui «Ariel» în primul verset.

Stați pe loc și mirați-vă; strigați și strigați: sunt îmbătați, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul somnului adânc și v-a închis ochii: pe profeții și pe cărmuitorii voștri; pe văzători i-a acoperit. Și vedenia tuturor a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care o dau unuia învățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu pot; fiindcă este pecetluită. Și cartea este dată celui neînvățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu știu carte. De aceea Domnul a zis: Fiindcă poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar și-a depărtat inima de la Mine, iar frica lor de Mine este învățată după porunca oamenilor, de aceea, iată, voi face o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o minune: căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri și pricepera oamenilor lui chibzuiți va fi ascunsă. Isaia 29:9-14.

În „dezbateră” consemnată în capitolul douăzeci și șapte, care reprezintă disputa dintre metodologia adevărată și metodologia falsă, beția bărbaților batjocoritori care conduc Ierusalimul este identificată drept o orbire care împiedică conducerea Adventismului să înțeleagă cartea pecetluită. Cărțile lui Daniel și Apocalipsa constituie aceeași carte, iar porțiunea cărții care este dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă este Apocalipsa lui Isus Hristos. Ea include enigma „al optulea, care este dintre cei șapte”. Ea este reprezentată de „secretul” pe care lui Daniel i s-a dat să-l înțeleagă în capitolul doi. Este „istoria ascunsă” a celor Șapte Tunete. Este mesajul Islamului din cel de-al treilea „Vai” și mesajul „Strigării de la miezul nopții”.

Cartea unică alcătuită din Daniel și Apocalipsa este dată acelor pe care i-a reprezentat Sinedriul în vremea lui Hristos—acesta simbolizează un sistem de conducere care se declară a susține și a apăra adevărul lui Dumnezeu, dar, în cele din urmă, participă la răstignirea Adevărului. Sistemul, tipificat de Sinedriu, este cel al bărbaților batjocoritori care stăpânesc Ierusalimul. Lor li se dă cartea pecetluită, iar răspunsul lor distins, instruit și erudit, cu privire la înțelesul cărții, este că nu o pot citi, fiindcă este pecetluită. Apoi turma, care a fost formată să urmeze numai pe cei rânduți drept conducători, primește aceeași carte, iar răspunsul ei este că o vor înțelege numai dacă bărbații batjocoritori care stăpânesc Ierusalimul, Sinedriul din zilele de pe urmă, le vor spune ce înseamnă.

Metodologia care i-a fost dată lui William Miller, iar apoi lui Future for America, este o piatră de hotar a istoriei profetice. Este o piatră de hotar care identifică o întrebare de încercare pe viață și pe moarte. Fără metodologia corectă, solia ploii târzii este "ca și cuvintele unei cărți pecetluite." Fără solia ploii târzii, experiența produsă de solie este imposibil de dobândit. Acea metodologie este procesul de a așeza linie profetică peste linie profetică, de aici din Biblie și de acolo din Biblie. Disputa cu privire la metodologie a început când prima solie a fost investită cu putere, atât în istoriile de început, cât și în cele de încheiere ale zilelor de pe urmă.

În istoria timpurie a mișcării milerite, dezbateră a început la 11 august 1840 și s-a repetat la sfârșitul acelei istorii, în perioada în care mișcarea milerită filadelfiană a trecut în mișcarea milerită laodiceană. Dezbateră a început din nou în istoria mișcării laodiceene a îngerului al treilea, la 11 septembrie 2001, și se repetă la sfârșitul acelei mișcări, când mișcarea laodiceană a îngerului al treilea trece în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. În testul de început al mileriților și în testul de încheiere al mileriților, testul a fost reprezentat de metodologia mesagerului Ilie. Isus, ca Alfa și Omega, ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

Metodologia expunerii rând după rând este ceea ce vom aplica acum, când vom aborda capitolele patru și cinci din Daniel în articolul următor.

Nimeni nu are o solie adevărată care să fixeze timpul când Hristos urmează să vină sau să nu vină. Fiți încredințați că Dumnezeu nu încredințează nimănui autoritatea de a spune că Hristos Își amână venirea cu cinci ani, zece ani sau douăzeci de ani. „Fiți și voi gata; căci în ceasul în care nu vă gândiți va veni Fiul omului” (Matei 24:44). Aceasta este solia noastră, chiar solia pe care o proclamă cei trei îngeri care zboară prin mijlocul cerului. Lucrarea ce trebuie făcută acum este aceea de a face să răsune această ultimă solie de îndurare către o lume căzută. O viață nouă vine din cer și pune stăpânire pe tot poporul lui Dumnezeu. Dar vor apărea dezbinări în biserică. Se vor forma două partide. Grâul și neghina cresc împreună până la seceriș.

Lucrarea se va adânci și va deveni tot mai stăruitoare până chiar la încheierea timpului. Iar toți cei care sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu vor lupta cu toată osârdia pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna. Ei nu se vor abate de la solia prezentă, care deja luminează pământul cu slava ei. Nu există nimic pentru care să merite să ne luptăm, în afară de slava lui Dumnezeu. Singura stâncă ce va dăinui este Stâncă Veacurilor. Adevărul așa cum este în Isus este refugiul în aceste zile de rătăcire....

Profeția se împlinește, rând după rând. Cu cât stăm mai neclintiți sub stindardul soliei celui de-al treilea înger, cu atât vom înțelege mai limpede profeția lui Daniel; căci Apocalipsa este completarea lui Daniel. Cu cât primim mai deplin lumina prezentată de Duhul Sfânt prin slujitorii consacrați ai lui Dumnezeu, cu atât mai adânci și mai sigure, asemenea tronului veșnic, ni se vor arăta adevărurile profeției de demult; vom fi încredințați că oamenii lui Dumnezeu au vorbit mânați de Duhul Sfânt. Oamenii înșiși trebuie să fie sub influența Duhului Sfânt pentru a înțelege rostirile Duhului prin profeți. Aceste solii au fost date, nu pentru cei care au rostit profețiile, ci pentru noi, care trăim în mijlocul scenelor împlinirii lor.

Nu m-aș simți în măsură să prezint aceste lucruri, dacă Domnul nu mi-ar fi dat această lucrare de făcut. Mai sunt și alții, în afară de tine, și nu doar unul sau doi, care, asemenea ție, cred că au lumină nouă și sunt cu toții gata să o prezinte poporului. Dar ar fi plăcut lui Dumnezeu ca ei să primească lumina deja dată și să umble în ea, și să-și întemeieze credința pe Scripturi, care susțin pozițiile pe care poporul lui Dumnezeu le-a susținut de mulți ani. Evanghelia veșnică trebuie să fie proclamată de agenți umani. Noi trebuie să facem să răsune soliile îngerilor, care sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului, cu ultima avertizare pentru o lume căzută. Dacă nu suntem chemați să profețim, suntem chemați să credem profețiile și să cooperăm cu Dumnezeu pentru a aduce lumină altor minți. Aceasta încercăm să facem. Selected Messages,

cartea 2, 113, 114.